Ч. 281. Субота 5 січня 1907 (23 грудня 1906). Рік XVI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за вложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цїлий рік	К	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно . . .	„	—·40

Поодиноке число 2 с

З почтовою пересилкою:

на цїлий рік	К	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно . . .	„	—·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справи спільні. — Делеґациї. — Сензаційні вісти з Балкану.

На день 11 с. м. скликано засіданє субкомітету прибічної ради рільничої у Відни для нарад над справою достав рільничих продуктів для войска і военної маринарки. — Magyar Hirlap доносить, що оба правительства, австрийске і угорске, будуть тепер безпосередно переговорювати в справі угоди. В тій цїли приїде нинї вечером до Будапешту бар. Бек, аби в суботу відбути конференцию з дром Векерлєм.

Вчерашне засіданє австрийскої делеґациї відкрив президент о годинї 4½ по полудни. Між иншими відчитано письмо ґр. Шеренїого, котрий завідомляючи делеґациї о своїм іменованю на начальника Морави, доносить, що складає мандат до делеґациї. Відтак забрав голос п. Міністер війни ґен. Шенайх і заявив, що просив о голос перед приступленєм до дневного порядку длятого, аби членам делеґациї подати до відомости приємну вість, а іменно, що правительства обох держав згодили ся на проєкт закона о забезпеченю вдів і сиріт по войскових і що той закон з правосильностию від 1. січня 1907 буде в найблизшім часї предложений обом законодатним тїлам. По приступленю до дневного порядку промовляє справоздавець ґр. Клям-Мартініц і предложив войсковий буджет. Відтак розпочала ся ґенеральна дискусия над буджетом, в котрій промавляв між иншими дел. Мадейский, порушуючи справу релїґії в армії і висказуючи войсковому зарядови признанє за переведенє засади, що наука релїґії мусить удїляти ся вихованцям войскових шкіл в їх ріднім язицї. Промовляло ще кількох инших бесїдників, а вкінци уложено такий дневний порядок: Продовженє ґенеральної дискусиї над войсковим буджетом і замкненє рахунків з буджету маринарки. В суботу могло би бути вислуханє устне справозданє комісиї достав войскових і розпочати ся подрібна дискусия над войсковим буджетом звичайним, а відтак над надзвичайним. На тім скінчено засіданє.

Як вірити деяким нїмецким дневникам, то в Сербії приготовляє ся небавом републиканьска революция. Leipziger N. Nachr. пишуть, що за три, а найдальше за чотири місяцї Европа довідає ся о вибуху заговору. Король Петро, котрого цїла Сербія привитала ентузастично, нинї загально зненавиджений. Головною причиною сего звороту в публичній опінії суть безнастанні інтриґи двірскі, хиткий характер короля, котрий вічно зміняє свої зарядженя, від краю домагає ся пересадних жертв фінансових, з офіцирами і двірскою службою наслїдник престола поступає як божевільний. Заведена королем цензура зробила, що Серби читають тепер головно заграничні дневники, котрі легко можна дістати з Земуня, а в котрих пише ся против короля і єго господарки. Найбільше роз'ярила Сербів вість, що ухвалений скупштиною закон о сербскій позичцї король санкціонував лише під услівєм, що одержить з неї 3 міліони франків і що Пасич переведе в скупштинї ухвалу о визначеню апанажи для наслїдника престола. Та вість подвоїла число заговірників. Невдоволенє піддержують численні ще прихильники династиї Обреновичів, котра, мимо численних похибок таки зробила для Сербії богато доброго. — Також париска праса живо обговорює зміни, які мають небавом настати в Сербії. Льондоньский кореспондент Eclair-у доносить, що вправдї король Едвард не дав ніякої відповіди на пороблені запитаня і заходи що до обсадженя сербского престола членом анґлїйскої королївскої родини, однако дбає о те, аби того престола не займив невідповідний кандидат. На кождий спосіб поведенє Анґлії має на цїли спокійне полагодженє сербскої справи. — З Білгорода доносять, що положенє єсть там поки що спокійнїйше, однако войско стоїть зібране

Згублена дитина.

(З францускoго — Франсоа Коппе).

(Конець).

Пан Ґодфроа, котрому серце бє ся так сильно, що трохи не розірве грудий, а волосє стає на голові зі страху, спішить знов до свого повозика, що від'їздить зі страшним гуркотом. Яка іронія! Віз повний дитинячих забавок.

— Рауль, син мій!... Де він тепер? — повтаряє отець зі страхом і вбиши пальцї в подушки сидженя. Що поможуть тепер єму єго титули, достоїньства і міліони, єму богачеви, єму, видній личности? У него нема вже тепер иншої гадки крім тої одної: „Моя дитина, ах, де моя дитина?“

Вкінци входить пан Ґодфроа до комнати перед чоловіка, на котрого покладає тепер цїлу свою надію. Ноги трясуть ся під ним і він паде на крісло, а з очий потекли сльози. Він оповідає о своїм нещастю хлипаючи.

Префект сам — він же також батько родини — справдї тронутий.

— Кажете, пане после, що ваша дитина згубила ся коло четвертої години. Близько пунїєрскої брами?... Гм, то підозріна дїльниця. Але успокійте ся, пане... Ми саме маємо в тій дїльници дуже спосібного і ревного комісаря... Заждіть, я сейчас зателєфоную до него.

Префект зник, але за пять хвиль з'являє ся знов з усьміхом на устах і спокійним поглядом.

— Найшов ся! — Опис, який подає префект о найденій дитинї, годить ся цїлковито з описом Рауля. Треба було чути той радістний крик пана Ґодфроа! Як сягнув скоро по руку префекта, як стиснув єї, мало не роздавив!

— Так, так, то він — мій золотий Рауль!

— Отже тепер перебуває у якогось бідака, котрий мешкає в тій дїльници, а котрий перед хвилею доніс тамошному комісариятови полїцийному, що займив ся заблуканим хлопцем. Ось єго адреса: Пієррон, при улици де Кайлю. Чоловік, котрий ним займив ся, єсть простим крамарем. Але що на тім зависить, правда?

Так, так, що на тім зависить! Коли би в тій хвили перед холодним міліонером стояв той простий крамар, пан Ґодфроа, директор „Загального банку“, посол, член „почетної леґії“ і т. д. був би обіймив — ручу вам за те — з цїлою щиростию простого крамаря.

Чим скорше на діл! До повоза! Візниче, лиш поганяй конї! Той, котрого лїтом возиш в тій морозній ночи сьвятовечірній, не гадає вже о тім, аби громадити міліон до міліона для свого сина, нї дати єго виховувати як королївского потомка. Нї, на будуче пан Ґодфроа буде навіть готов занедбувати власні справи банкові і біржеві. Візниче, поганяй лиш конї! Твій пан, що все так квапив ся на біржу і до банків, нинї ще нетерпеливійший і більше журить ся, нїж як би придбати що найбільше гроший. Перший то раз в житю, що обійме свого сина щиро з чистої любови. Лиш поганяй конї. Скорше, ще скорше!

Остаточно віз задержав ся в бідній дїльници і пан Ґодфроа бачить низьку, похилену хатчину, в котрій мешкає Пієррон. Двері отворили ся і в них з'явив ся мужчина високого росту з русявим вусом. Він однорукий — лївий єго рукав порожний. Поглянув на елеґантний повіз, на пана в хорошім, теплім кожусї і говорить весело:

— Ах, ви певне тато хлопчика? Будьте спокійні. Нїчого єму не стало ся. — І уступаючи на бік, аби гість міг увійти до середини, кладе палець на устах:

— Тс! Хлопчик вже спить!

* * *

Дийстно то правдива нужда! Пан Ґодфроа при слабім сьвітлї лямпи розпізнає кілька крісел, кулявий стіл, на котрім стоїть до половини випорожнений літр і таріль з куснем мяса. Але однорукий мужчина взяв вже лямпу і сьвітить в один кут комнати, де на досить чистім ліжку дрімають два хлопцї. В молодшім з них, котрого другий хлопець обіймає своєю охоронною рукою, пізнає пан Ґодфроа свого синка.

— Оба хлопцї були незвичайно спячі — говорить Пієррон — тому я поклав їх спати і пійшов відтак до комісарияту. Сидір спить звичайно там на лавочцї.

Пан Ґодфроа ледве що слухає одним ухом. З неясним чувством, для него новим, глядить на обох дрімаючих дітваків. Який то милий вид.

— Чи то ваш син? — питає вкінци.

— Нї, пане — відповідає Пієррон. — Я

в касарнях. О скілько здасть ся Різдвані сьвята перейдуть спокійно, побоюють ся, лише студентских розрухів. — Wiener Allg. Ztg. доносить з Білгорода, що бувший посол сербский в Льондоні, історик Миятович, має бути обжалований о зраду державну з причини его аґітациї против династиї. Миятович пробуває за границею і в прасі сербскій та анґлійскій розвиває живу аґітацию, аби усунути династию Караджорджевичів і посадити на сербский престол одного з членів анґлійскої королївскої родини.

Справи краєві

(Буджет на р. 1907).

Краєвий Виділ вже приготовив прелімінар краєвого буджету на р. 1907. Новий буджет ріжнить ся формою від попередних, бо краєвий Виділ, примінюючись до бажань, висказаних підчас тогорічної буджетової дискусиї в соймі, змінив дотеперішню систему буджетованя netto на буджетоване brutto і влучив до краєвого буджету до тепер окремо буджетовані фонди, дотовані з краєвого скарбу. В той спосіб краєвий буджет став яснійший і переглядніший, а представляє ся, як слідує:

	Видатки (в коронах)	Доходи (в коронах)
1. Репрезентация краю	156.672	200
2. Заряд	1,619.477	177.320
3. Справи здоровля	5,610.757	2,176.400
4. Добродійність	88.504	—
5. Просьвіта і штука	16,177.429	3,859.039
6. Памятники історичні	309.872	100.450
7. Безпеченьство публичне і кошти кватирові	995.450	425.959
8. Комунїкациї	3,767.886	603.942
9. Будови водні і меліорациї	4,836.339	3,177.553
10. Рільництво	2,140.481	675.679
11. Гірництво	34.860	9.000
12. Промисл і рукодїла	1,145.032	407.812
13. Довги краєві	3,082.204	29.294
14. Пенсиї емеритальні, дари з ласки	258.737	32.000
15. Оплати консумцийні	13.500	7,290.000
16. Ріжні	400.950	1,716.559
17. Додатки до податків	—	16,294.069
Разом	40,584.249	36,977.284

Як бачимо з сего уставленя, буджет кінчить ся недобором в квоті 3,606.965 К. Поневаж краєвий Виділ не хоче пропонувати підвисшеня податків, тому представляє соймови внесене на покрите недобору затягнути коротко-термінову позичку, зворотну найпізнійше в січни 1911 року зі сподіваного доходу з нових шинкарских оплат і висшого податку від пива.

Зріст видатків в порівнаню з року 1906 виносить 2,228.195 К.

Новинки.

Львів, дня 4-го січня 1907.

— **Іменованя.** Президия галицкої Дирекциї скарбу іменувала поборцями податковими в IX. клясі ранґи: контрольорів урядів податкових: Едм. Ковальского, Теоф. Лисинецкого; офіцияла уряду податкового Вільг. Етгмаєра; контрольорів урядів податкових: Володим. Дияковского, Валер. Незабитовского; офіциялів урядів податкових: Володисл. Слечковского, Альфр. Кобервайна, Вяч. Крушічка; контрольора уряду податкового Володим. Білїньского; офіцияла уряду податкового Ів. Заячківского; контрольора уряду податкового Ів. Стахурского; офіциялів урядів податкових: Мар. Монсе, Ів. Копчиньского, Зев. Фріша, Меч. Вільчека, Евг. Даниловича, Алекс. Рутовского, Іос. Новотарского, Ден. Фріша; контрольора уряду податкового Убальда Пехніка; офіциялів урядів податкових: Володим. Ногу, Мар. Райского, Іет. Бляшкевича, Андр. Мельника, Тад. Бережаньского, Льва Ясіньского, Ів. Калиновского; контрольорів урядів податкових: Ігн. Добровольского, Ів. Лигашевского, Едв. Собольского, Ром. Модлишевского і офіциялів податкових: Ів. Поляньского і Володисл. Лиса.

— **Краєва Дирекция скарбу** оповістила, що до кінця січня мають бути предложені податковим властям викази службових поборів до ужитку при вимірі податку особисто-доходового і фасиї до рентового податку та особисто-доходового податку на 1907 рік.

— **Крадїж на почтї.** Минувшої неділї украдено з почти в Наварії коло Львова скринку з 1.800 К, марками за 200 К і цінними річами на 300 К тамошнього почтмайстра п. Лефлера. Злодії винесли скринку через вікно, і доси не повело ся їх викрити. Дирекция почт рішила, що вину за крадїж поносить в тім случаю п. Лефлер, бо з огляду на вільний час від урядованя виїхав був тоді до Львова, а почтової каси не передав нікому в опіку.

— **Сензацийне обманьство.** В Будапешті арештовано недавно винаємця санаториї в міскім лїску а також готелю і реставрациї на острові Марґарети на Дунаю якогось Кароля Сабо, що удавав лїкаря й обіцюючи женити ся з донькою посла Михайла Лясльо, виманив від него 300.000 корон. Істория була така: Жінка посла Лясльо перебувала тому півтора року з донькою в однїй санаториї на острові Марґарети. В тій санаториї був занятий яко лїкар заведеня, др. Кароль Сабо, 40-лїтний гарний мужчина, що придбав собі прихильність, а відтак любов 17-лїтної панни Марти Лясльо. Єго освідчини батько дївчини приняв дуже радо. Кілька тижнїв пізнійше Сабо звірив ся перед ним, що має довги. Посол Лясло згодив ся їх управильнити і в місяцях вересни та жовтни 1905 р. виплатив за будучого зятя готівкою 85.000 корон. В падолисті Сабо виложив п. Лясльо, що міг би зробити знаменитий інтерес, іменно взяти в посесию всї готелї та реставрациї на острові Марґарети. Переговори в тій справі поступили так далеко, що Сабо мав готову пунктацию. Мав зложити готівкою 100.000 корон кавциї і дволїтний чинш найму в квотї 90.000 корон. Посол Лясльо позичив на сю цїль тих 190.000 корон на покрите перших видатків. Сабо обняв справдї ті готелї та реставрациї в наєм. В грудни відбули ся заручини Саба з донькою посла, а вінчане визначено на цьвітень. Однак в цьвітни Сабо заявив будучому тестеви, що его новий інтерес дуже его абсорбує, отже вінчане в тім часї було-б для его інтересів не в пору. Тодї реченець вінчаня відложено до вересня. Прийшов вересень і Сабо знову старав ся проволїчи реченець вінчаня. Се викликало в родинї посла підозріне. Лясльо поручив будапештеньскому адвокатови др. Віпонтаєви, щоб заняв ся тою справою. Адвокат почав слїдити відносини Саба і по трех місяцях викрив цікаві річи. Показало ся іменно, що Сабо зложив тільки 100.000 корон

нежонатий і певне не оженю ся вже задля свого калїцтва... Ох, така дурниця; віз, під него дістала ся моя рука і — по нїй! Але перед двома лїтами одна сусїдка, бідна дівчина, котру якийсь негідник, отець тої дитини, покинув, померла внаслїдок своєї журби. Працювала, що мала сил, плела вінцї на гроби. Але тим чоловік не виживить ся. Виховала свою дитину аж до пятого року — ну, а відтак діждала ся того, що й їй сусїди уплели вінець на гріб. Я займив ся хлопцем, Сидором. О, не була то велика заслуга, він скоро менї відвдячив ся. Помагає менї на торзї. Я засуджений на таке заняте. Хтож би сказав, що колись зарабляв я як монтер аж по десять франків на день? Але Сидір вробив ся, славний хлопець. То він також найшов і привів того малого панича.

— Як? — крикнув пан Ґодфроа. — Та дитина?

— Кажу вам, має розум як дорослий чоловік. Ішов саме зі школи, коли нараз стрітив ся з хлопцем, котрий перед ним ішов все наперед хідником і плакав, аж заходив ся. Вговорював его як старий і потїшав та втихомирював як міг. Але тяжко було таки зрозуміти вашого малого хлопця. Сказав кілька слів по анґлійски, а відтак кілька по нїмецки, але не можна було довідати ся від него нї его імени нї адреси. Отже Сидір привів его до мене і уперто обставав при тім, аби дитини не вести до комісарияту. „Хлопець лиш налякавсь би“ — говорив. — Бо як всї Парижани, так і він не може стерпіти стражника в униформі. А до того ваш хлопчик не хотів анї на крок відступити від него. Отже я покинув всьо і вернув з дітьми до дому. Попоїли трохи оба вже як старі товариші а по тім... спати! Лиш спати хотїли! Милї хопцї, правда?

Дивно, що дїє ся в души пана Ґодфроа. Ще перед хвилею прирікав собі в повозї, що віддячить ся непохибно тому, хто займив ся его сином, що сипне цїлу пригорщу золота, котре так легко заробляв при зелених столах з хорошими каламарями. Але тепер відкрив ся перед тим богачем рубець заслони, яка закриває житє бідних таких терпеливих в бідї, так щедрих між собою. Відвага тої дївчини матери, що на смерть запрацювала ся задля свого сина, благородність того бідолахи, що займив ся бідним сиротою, а особливо розум і доброта того хлопця, котрий найденій дитинї старав ся ощадити прикру стрічу з полїцією, всьо то тронуло пана Ґодфроа і викликало в нїм дивні гадки.

Нї, тут за мало отворити лише мошонку. Зробить більше для Сидора і Пієррона, забезпечить їм будучність, засипле їх добродійствами. Ах! Колиб так товариші пана Ґодфроа з біржи могли заглянути до его душі, як здивувались би; а однако пан директор банку стоїть перед найбільшим успіхом свого житя: віднайшов в собі серце щедрого чоловіка! Ще хвильку думав так банкир перед обома дрімаючими дітьми. Вкінци обернув ся:

— Приятелю — говорить до Пієррона — глядячи на его честне лице — ви і той хлопець віддали менї і моїй дитинї одну з найбільших служб!.. Вскорі дам вам докази, що я не є невдячний. Ось, вже нинї... Я бачу, що вам не сьвітло веде ся і лишу вам — ось — малу на мене памятку...

Але він одинокою своєю рукою вхопив однорукий локоть пана Ґодфроа, котрий всунув вже свою руку під плащ, сягаючи по мошонку, де носив золото.

— Нї, пане, нї!.. Кождий був би зробив так як ми... Не прийму нїчого, але не гнївайте ся... Правда — на золотї не спимо... але вибачте менї ту гордість... Я був вояком — маю — там в столї — свій медаль з Тонкину і їм найрадше лиш той хлїб, на який зароблю.

— Нехай буде — відповів банкир. — Однако чоловік як ви, бувший вояк, міг би — як гадаю — лїпше жити, як з тяганя візка на торг. Не забуду про вас, будьте спокійні.

Але бідолаха відповідає просто тільки, холодно, з легкою усьмішкою, котра говорить о тільких заводах, о такій страченій надії:

— Ну... коли схочете коли пригадати собі на мене!

Яке здивоване для біржевих гиєн і для кириннників з парляменту, коли би були сьвідками чогось подібного. Та пана Ґодфроа вражає недовірчивість того бідака.

— В моїм „Загальнім банку“ єсть неодно вигідне місце. Завтра порішить ся ваша справа. Відтак будете иначе на сьвіт глядїти. А що до Сидора — скрикнув — то чей позволите, аби я трохи ним заопікував ся.

Пієррон лиш мовчки поклонив ся на знак згоди.

Пан Ґодфроа в почутю вшповненя свого обовязку взяв дитину на руки і відїхав до своєї палати.

На другий день був так занятий, що не мав часу займити ся Пієрроном і Сидором. Вечером робив собі з того докори і постановив полагодити то на другий день. Але заняття его були такі великі, що й тепер то єму не удало ся, а по якімсь часї забув вже цїлковито на пригоду малого Рауля, на Пієррона і Сидора, котрі вже нїколи більше про богатого банкира не чували.

кавциї, а не дав ані сотика на рахунок чиншу, зате обтяжив кавцию довгами на суму 80.000 корон. Дальше показало ся, що мнимий др. Сабо не має права до докторского титулу, бо хоч скінчив медицину, не здав ані одного риґороза. Докторского титулу уживав довгі роки безправно. Та послідне відкрите було найцікавійше, бо показало ся, що Сабо не може женити ся з панною Лясло, бо від 13 літ є жонатий з якоюсь Мариєю Райтінгер і не має навіть ніяких правних причин до розводу. Посол Лясло зробив карне донесене і Саба арештовано.

— **Конкурс.** В цїли наданя опорожнених з початком року шкільного 1906/7 стипендий з фонду наукового по 210 корон річно, призначених для молодежи рускої народности, що віддає ся наукам на виділі права або фільософії в ц. к. університетах державних, оголошує ц. к. Намістництво конкурс з реченцем до внесеня подань до 15 лютого 1907. Ті, що хотять старати ся о ті стипендиї, мусять перед упливом реченця внести подане на руки збору професорів дотичного виділу до ц. к. Намістництва і заосмотрити їх метрикою уродженя, сьвідоцтвами шкільними і доказами фреквенциї та аплікациї що до наук а також і сьвідоцтвом убожества, потверджуючим докладно їх родинні і маєткові відносини.

— Слїдство в справі нападу на возьного банкового Тузяка вже закінчило ся в поліциї і обох арештованих розбишаків Новаковского і Шварцера відставлено до вязниці суду карного, котрому передано також всі акти. Слїдство виказало, що Шварцер був дійстно спільником Новаковского в нападі на возьного. Возьний хемічного заведеня, Дмитрак, видів Шварцера, як він крутив ся в будинку банку союзного, а аґент поліцийний Ґеррі вишукав сьвідка, котрий видів Шварцера, як він в австро-угорскім банку підглядав Тузяка, котрий відбирав гроші. Сьвідком тим єсть возьний банку краєвого, Щур, котрий знає Шварцера дуже добре, бо то єго шкільний товариш. Щур видів Шварцера, як він два рази в критичнім часї входив до австро-угорского банку, а в хвили, коли Тузяк відбирав гроші, стоячи в касі виміни придивляв ся єму через шибу у віконци. Щур видів також Новаковского і Шварцера, як они через два дни перед нападом крутили ся коло союзного банку. Слїдство потвердило також, що Новаковский дійстно єсть виновником нападу на студента Верешa. Листонос Цьонка сконфронтований з розбишаком, пізнав, що то той сам, котрого він на хвильку перед нападом стрітив на сходах ідучого за п. Верешом.

— **Обкрадена поліция.** Про неаби-яку злодійску штуку доносять з Парижа: В кождім париснім ревірі поліцийнім єсть найманий чоловік, котрий має замітати і удержувати порядок в бюрах і келях, в котрих хвилево придержують арештованих. Отже від многих літ єсть там такий звичай, що поліцияни складають длятого слуги малі дарунки до пушки прибитої на дверох. Так було й сего року в будинку сторожи поліцийної в самім осередку Парижа, де для згаданого слуги зложено десять франків. Коли він в день нового року отворив пушку, не було там нічого, бо хтось украв був гроші з неї. Дивно стало всім, що в будинку поліцийнім міг хтось допустити ся крадежі. Всї поліцияни взяли ся тоді слідити за злодієм і небавком показало ся, що то був якийсь волоцюга, котрий із злости за то, що єго не замкнули до арешту, бо не мав де подіти ся, украв гроші з пушки в хвили, коли виходив з інспекцийної комнати.

— **Огні.** Про огонь в Підволочисках доносять: У фабриці альбуміну і складі яєць фірми Едварда Лянґреда на „Новім сьвіті" працювало дня 1. с. м. 40 робітників, що обмивали і пакували яйця до дальшого транспорту, а коли о 10 год. скінчили роботу, вийшли всї а повновластник фірми, Цукер замкнув склад, лишаючи в нім 4 ваґони яєць в маґазині а 15 ваґонів яєць з вапна в пивниці. Небавком опісля спостережено огонь, але що склади стоять далеко від міста і дорога іде через поля та була ще засипана снігами, сторожа пожарна приїхала досить пізно і збігло ся ледви кільканайцять людий. О ратунку складів в горіючім будинку не було вже й бесіди і треба було обмежити ся лиш на тім, щоби недопустити огонь до инших будинків, що й удало ся. Згоріло на попіл 4 ваґони яєць і два ваґони лика або т. зв. деревляної вовни, уживаної до пакованя а крім того знищив огонь 15 ваґонів яєць в пивници. Загальна шкода, котра була обезпечена, виносить около 160.000 корон, а 40 робітників стратило при тім заробок. — Про великий огонь доносять з Порсмес в Анґлії: Оногди около 11-ої год. в ночи вибух огонь в кількох маґазинах близько арсеналу. Огонь при помочи войска і маринарки удало ся зльокалізувати ледви около 3-ої години. Загальна шкода виносить около 6,250.000 корон.

— **Голод в Хіні.** З Пекина доносять: Голод наслідком неврожаю, викликаного частими дощами в літі, приняв такі розміри, що перевисшає подібні нещастя, які навістили Хіну в послідних 40 літах. Найбільше терплять провінциї Гонан, полуднева частина ґуберниї Шантун, цїла полуднева частина ґуберниї Кінсу та провінция Анхуї. Чотири міліони людий засуджені на голодову смерть. Богато мешканців еміґрує.

— **Самоубийство підполковника.** Вчера рано відобрав собі житє вистрілом з револьвера підполковник Кароль фон Коссеґ в касарни 80 полку піхоти при ул. Курковій. Підполковник прийшов рано о цїв до 8 години до касарнї, відчитав рапорт а відтак зайшов до інспекцийної комнати і там відобрав собі житє. Вість о тім самоубийстві зробила велике враженє у всїх кругах, що знали нещасливого, бо був то загально люблений чоловік задля своїх особистих прикмет і своїх здібностий. Причиною самоубийства був розстрій нервовий внаслідок невилічимої недуги ззапненя аорти. Погибший полишив жінку і діти. Тїло перевезуть мабуть до Кремзір, родинного міста погибшого.

Телеграми.

Відень 4 січня. На 11 с. м. скликано засїдане субкомітету прибочної ради рільничої в цїли нарад над справою достави артикулів рільничих для войска і войскової маринарки.

Льондон 4 січня. До „Daily Mail" доносять з Тегерану, що по приїздї послів з провінциї відбуло ся вчера перше урядове засїдане парляменту. Ухвалено поробити енерґічні кроки в цїли поправи фінансів державних.

Париж 4 січня. З добре поінформованого жерела доносять, що французкий посол Крозіє в Копенгазї має стати наслїдником французского амбасадора, маркіза Реверсо у Відни.

Петербург 4 січня. О убитю Лявніца доносять дальше, що стало ся то рано в хвили, коли Лявніц перший виходив з каплиці. В тій хвили підійшов до него порядно одягнений молодець і стрілив з револьвера. Лявніц по вистрілї впав лицем в сніг, а убийник стрілив ще пять разів до него, а шестий раз до себе в уста і впав побіч Лявніца. Офіцир, котрий робив службу, рубнув рівночасно убийника шаблею. Раненого Лявніца занесено до каплиці, де небавком помер. З товпи арештовано дві особи.

Петербург 4 січня. Пет. Аґ. телеґрафічна заперечує вість ширену в заграничних ґазетах, мовби то російский буджет виказував дефіцит і мовби правительство російске старало ся о затягнене нової позички.

Тифліс 4 січня. В послідних часах множать ся в округах над перскою границею напади перских розбишаків, котрі рабують стада і втїкають до Персиї.

Мадрид 4 січня. Король санкционував закон амнестийний і закон заводячий провізоричний податок від заграничного збіжа.

Фарзунд (Норвеґія) 4 січня. Підчас пожежі на корабли парохода Лїндгольмен згинуло після послідних донесень шість, після инший вістий 9 осіб.

Рух поїздів

важний від дня 1-го мая 1906.

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·15	До Іцкан, Потутор, Чорткова
	6·20	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	6·35	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина (з Підз.)
	6·55	„ Яворова
	7·30	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
8·25		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·35	„ Кракова, Сянока, Відня
	8·55	„ Самбора, Стрілок, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Калуша, Делятина
	10·45	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	10·55	„ Підволочиск, Бродів, Гржималова
	11·15	„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
2·21		„ Підволочиск, Бродів
2·36		„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
2·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·45		„ Кракова, Відня
	2·30	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
	3·30	„ Коломиї, Жидачева
	4·05	„ Ряшева, Любачева
	4·15	„ Самбора, Хирова
		в ночи
	6·00	До Яворова
	6·15	„ Підволочиск
	6·25	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
	6·35	„ Кракова, Відня, Хирова
	7·25	„ Рави рускої, Сокаля
	9·10	„ Станиславова, Чорткова
	9·50	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля ($^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$), Хирова
	10·40	„ Іцкан, Чорткова, Заліщик
	10·51	„ Самбора, Хирова, Сянока
	11·00	„ Кракова, Відня
	11·15	„ Підволочиск, Гржималова, Скалат
	11·30	„ Стрия, Дрогобича, Борислава
12·45		„ Кракова, Відня
2·51		„ Іцкан, Калуша

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·10	З Іцкан, Чорткова, Делятина (ч. Коломию)
	7·00	„ Підволочиск, Бродів (на Підзамче)
	7·20	„ Підволочиск, Бродів (на гол. дворець)
	7·29	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·50	„ Рави рускої, Сокаля
	8·05	„ Станиславова, Жидачева
	8·15	„ Самбора, Сянока, Хирова
	8·18	„ Яворова
	8·45	„ Кракова, Відня, Любачева, Хирова
	10·05	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	10·35	„ Ряшева, Ярослава, Любачева
	11·45	„ Підволочиск, Гусятина, Копичинець
	11·50	„ Лавочного, Калуша, Стрия, Борислава
1·30		„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Пер.)
1·40		„ Іцкан, Чорткова, Калуша, Заліщик
	1·50	„ Самбора, Сянока, Стрілок
2·05		„ Підволочиск, Бродів, Гржималова (на Підз.)
2·20		„ Підволочиск, Бродів, Гржималова (гол. дв.)
	3·55	„ Тухлї ($^{15}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$), Сколього ($^{1}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$)
	4·37	„ Яворова
	4·50	„ Белзця, Сокаля, Рави рускої
	5·25	„ Кракова, Відня, Хирова (на Підзамче)
	5·45	„ Іцкан, Жидачева, Калуша
	5·50	„ Підволочиск, (Одеси), Бродів, Потутор
		в ночи
8·40		З Кракова, Відня, Сянока
	9·05	З Іцкан, Потутор, Чорткова
	9·20	„ Самбора, Хирова, Ясла
	9·30	„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова
	10·12	„ Підволочиск, Бродів, Скалат (на Підзамче
	10·30	„ Підволочиск, Бродів, Скалат (гол. дворець
	10·50	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
12·20		„ Іцкан, Жидачева, Заліщик
2·31		„ Кракова, Ясла, Хирова

Замітка. Поїзди приходять і відходять після часу середно-европейского, котрий обовязує також у Львові. Звичайні білети їзди як і всякі иньші білети, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. можна набувати цїлий день в містовім бюрі ц. к. зелїзниць державних, пасаж Гавсмана ч. 9.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).